

Standpunkt i Militærspørgsmaalet, nu da Chefen for Generalstaben omgaaende har bekræftet, at paa de ærede Medlemmer Hr. Pürschels og Hr. I. A. Hansens fælles Forsvarsordning kan der — hvad man i øvrigt kunde tænke sig — ikke bygges nogen Forsvarsplan, men kun en Forbrødring af politisk Impotens, nu er Tiden inde, hvor jeg med Sindsro kan overlade det ærede Medlem Hr. Pürschel til den Tavshed, hvori han hører hjemme, og indskrænke mig til et Par resumerende Bemærkninger.

Denne Nyordning er sagligt usømmeligere og politisk utilbørligere end nogen tidligere i det sidste halve Aarhundrede. Den er sagligt usømmeligere, fordi det staar klarere end nogen Sinde hidtil, at den ikke er i Stand til at løse nogen krigsmæssig Opgave, fordi Sagkundskaben sig i Strid med konservative Principper er blevet ignoreret paa de væsentligste Punkter. Naar Venstre-politiserende Militære og militariserende Venstrepolitikere af det konservative Folkeparti stikker Hovederne sammen, skal Resultatet nok blive derefter. Det er derfor heldigt, at Venstres fremadstræbende Militærpolitikere i det mindste har vist den Takt at holde Forsvarsministeren udenfor Forretningen.

Ordningen er endvidere sagligt usømmelig af den Grund, at det er meget muligt at administrere den nuværende Ordning med mindre midlertidige Ændringer saaledes, at der, ved Dislokationer af Troppstyrkerne og ved passende Reduktion, paa een Gang kunde dannes et militært brugeligt Grundlag at bygge videre paa og tilvejebringes en finansiell Besparing af ca. 4 Mill. Kr. paa Budgettets 38 Millioner. Er der saa noget Menneske udenfor de uadskilliges Vennekreds, der begriber, at man nu vil trumfe en Nyordning igennem, om hvilken ethvert Menneske i Landet i Øjeblikket ved, at den militært vilde bryde ned i samme Øjeblik, den skulde anvendes i Krig, og at denne Ordningens eneste Betydning er den at saa nyt Mismod og Utryghed i Hæren og ny Mistillid, Modvillie og Ringeagt for Hæren og at rejse paa ny en storpolitisk Strid mellem Partierne om en Sag, som virkelig ikke længere burde være den Genstand for partipolitiske Manipulationer, som den hidtil har været.

Men det er ikke blot i den Henseende, at den er politisk utilbørlig. Den er det ogsaa i udenrigsk Henseende. Det vilde dog ikke være for meget forlangt af denne højtærede Regering, som Gang paa Gang har paaberaabt sig Folkeforbundet og gør det stadig væk her i Debatten — man hen-

viser til, at man maatte ønske, at Folkeforbundet snart var i Stand til at anvise Midler til en fælles Rustningsindskrænkingsplan —, det var dog ikke for meget forlangt, om denne højtærede Regering i det mindste, inden denne Reform, der stadig knyttes til Folkeforbundet i Regeringens Argumentering, føres ud i Livet, viste dette høje Ting den Smule Opmærksomhed, at den lod os blive bekendt med, om ikke Ordlyden saa i det mindste Indholdet af de Svar, den højtærede Regering har sendt eller ikke sendt paa de gentagne Forespørgsler, der i det sidste Halvaar er rettet, indtrængende rettet, fra Folkeforbundet, fra den blandede Militærkommission, til den danske Regering om at tilkænde-give, paa hvilke politiske Betragtninger, storpolitiske Betragtninger, den bygger sit Militærvæsen. Det var dog ikke for meget forlangt, at vi fik Oplysning derom. Men end ikke for at lade sit lille Lys eller sit store Lys skinne paa dette Punkt er Venstre-regeringen til at formaa til at gaa ud af sine Skyer.

Naar der fra Oppositionens Side er Tale om, at disse Ændringer, der er indført ved Forliget, er væsentlige, saa siger man fra Regeringspartierne Side, at de er uvæsentlige, derfor er der ingen Grund til at høre Sagkundskaben om Forliget; men naar man staar overfor sine Vælgere, siger man fra konservativ Side: Ændringerne er væsentlige, derfor har vi sluttet Forliget. Paa samme Maade gaar det med Folkenes Forbund. Naar Folkenes Forbund retter Forespørgsler, saa svarer man, at det kan man ikke udtale sig om, eller ogsaa svarer man slet ikke, for det er under Overvejelse, det er til Forhandling i Rigsdagen og i Militærkommissionen i Danmark; man kan ikke udtale sig om, hvorledes den ansvarlige danske Regering ser paa Danmarks storpolitiske Stilling, dets geografiske Forhold, dets særlige politiske Forhold. Det svarer man Folkenes Forbund, og samtidig siger man her til sine Vælgere, at man maa haabe, at Folkenes Forbund snart er i Stand til at anvise en fælles Plan. Men naar man ikke vil give Folkenes Forbund den mest elementære Støtte, for at det kan have nogen som helst Mulighed for at udarbejde en saadan Plan, maa enhver indrømme, at det er en noget tvetydig Maade, man stiller sig paa overfor den Institution, som man fra Venstre-regeringen har tillagt en saa afgørende Betydning i militærpolitisk Henseende.

Men hvis den højtærede Regering ikke mere tror paa Folkeforbundet i saa Hen-